

de foreliggende have inde; Overkontrahere med Statskassen, et begrundet Krav paa at vente al den billige Hensyntagen, som netop en Bestemmelse af saa ubestemt Natur og Omfang som den her i Kontrakten omhandlede fordrer, hvis den overhovedet nogeninde skal have Betydning, som i sagt Kontrahenterne maatte kunne vente en velvillig Overveelse fra Administrationens Side, og jeg tvivler ikke om, at den høitagtede Minister vil være i Stand til at godtgjøre, at der i saa Henseende fra Forpagternes Side ikke kan reises nogen Anførsel mod Administrationen. Maaſte jeg endnu lige over for den høitagtede Minister maa bemærke, at det, der her optaget i Betænkningen, er overensstemmende med den Fremstilling, som er givet i Andragendet, i de Dplysninger, som den høitagtede Minister i Dagen er fremkommen med, have vilke foreligget Udvalget, det Mødsatte fremgaar meget mere af Andragendets hele Indhold, idet man efter dette maatte antage, at de tidligere Forpagtere have ladet forstaa, at det Bud paa 30,000 Rdm og Renovationen paa deres Ret tilfølge Kontraktens § 10, ikke var deres sidste Ord. Men naar den høitagtede Minister nu siger det Mødsatte, maa det vel for Forpagternes Vedkommende, bero paa en seilagtig Opfattelse. Et Udvalget som følger af sagt Anførte ikke har kunnet foreslaa Andragendet, henpist til Ministeren, haaber jeg, at det er de Medlem for Øhisted (Sagb) vil finde begrundet, og jeg tør sige, at Udvalget, fordi det ikke har gjort det, dog dermed ingenlunde har villet udtale den Mening, at man fuldstændig burde afvise Andragendet og aldeles ikke interessere sig for, at Andragerne mulig engang i Tiden maatte erholde en Godtgjørelse, men Udvalget anſaa det for nødvendigt, at der fra deres Side tilveiebragtes yderligere Dplysninger om, i hvilken Grad og i hvilket Omfang det kunde antages, at de have opfyldt det, der i den tidligere Kontrakt § 10 er stillet som Betingelse, for at de kunde nyde Godt af den forhøiede Forpagtningsafgift.

Th. Nielsen: Jeg skal ikke indlade mig paa de meget dybtgaaende Undersøgelser, som de to erede sidste Talere have besjæftiget

sig med. Det er kun en særlig Sag, som jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, men den har maasse tillige nogen almindelig Betydning. Det er Andragendet under Nr. 14. Som det er de Thing vil se, angaar det en Invalid, der blev saaret ved Fredericia i 1849, og saa fik Understøttelse indtil 1869, nemlig 59 Rb. aarlig. Jeg maa dog bemærke, at i 1856 kom Invalidbestyrelsen til den Erkjendelse, at han ikke burde have nogen Understøttelse længere, men da han ved paalidelige Mænds og Lægers Erklæringer paany søgte derom, blev den igjen tilfagt ham. Den 1ste April 1869 har Invalidbestyrelsen paany frataget ham Understøttelsen. Han har rigtignok senere ansøgt derom og bilagt sin Ansøgning med en Læges Erklæring, men det har ikke hjulpet Noget. Denne Gang søger han nu til Finantsudvalget. Han har imidlertid ikke bilagt sin Ansøgning med Lægeerklæring, og det er derfor, at Udvalget er kommet til at sjonne derover, saaledes, som det har senere er der imidlertid kommet en Erklæring fra hans Læge, som viser at det ene Ben er betydelig mindre end det andet, at hans Erhvervsverne til Stadsghed er indskrænket, engang imellem endog saa meget, da han til nogle Tider lider mere af Smerte end til andre. Denne Lægeerklæring antager jeg vil have til Følge, at det end til den Behandling vil blive stillet Underingsforslag i den Retning, at hans Andragende henvises til Finantsministeren. Jeg kan ikke undlade den almindelige Bemærkning ved samme Leilighed, at Invalidbestyrelsen vist ikke saa sjældent er gaaet mindre hensynsfuldt til Værks end det var ønskeligt, og at den maasse vel meget har ladet sig lede af Erklæringer fra En eller Anden i den paagældende Sag, jeg har nogen Tvivl om, hvorvidt dette ikke kunde være Tilfældet. Det hedder jo som bestemt i Loven af 9de April af 1869, ang. (nævnte AR) § 11, at den

§ 6639, Lin. 11-12, Den erede Forslagsstiller, der den senest indtagne Taler, sag: Den erede Forslagsstiller er den eneste indtagne Taler.